

Draga braćo i sestre, posebno Bogu posvećeno mjesto ima svoju veoma važnu simboliku koja se očituje i u samoj terminologiji. Takvo mjesto zovemo „svetim“ mjestom. Riječju 'sveto' ili 'posvećeno' redovito se označava nekoga ili nešto 'izdvojeno' za posebnu svrhu. To se odnosi na posvećene osobe, stvari, predmete, vrijeme i prostor. Osobe posvećene za Božju službu zovemo tako „svećenik“. I određeni čini pridržani su samo svećeniku, osobi koja je u Božjoj službi. Takve čine ne obavlja svatko, nego posebno izabrana osoba: svećenik. I predmeti koje svećenik koristi u službi Božjoj, posvećeni za upotrebu u svetištu, u liturgiji, nazivaju se 'svetima' i ne mogu su upotrebljavati u druge svrhe. U posvećeno vrijeme ne mogu se obavljati redoviti poslovi, pa tako i posvećeni prostor ima svoju isključivu namjenu za slavljenje svetih otajstava. Svi ti znakovi izdvojenosti ili posvećenosti imaju istu teološku simboliku: govore da je Bog jedini on se s nikim i ničim ne može usporediti. Stoga sve što se odnosi na Boga mora biti obilježeno posebnim znakom i koristi se samo u službi Božjoj i ne može se koristiti u svakodnevnom životu.

Dok su Izraelci u Starom zavjetu išli kroz pustinju postojao je šator sastanka koji je bio napravljen prema uputama koje je sam Bog dao Mojsiju na Sinaju. Taj šator sastanka pratio je Izraelce na njihovom putu kroz pustinju kao znak da ih Bog ne čeka tek na kraju puta nego da je s njima u svakom trenutku i s njima putuje do njihova konačnog ulaska u obećanu zemlju. Nakon ulaska u obećanu zemlju sveti se prostor 'zaustavlja' u jeruzalemskom hramu koji ima svoju povijest građenja i rušenja, da bi u Novom zavjetu mjesto susreta čovjeka s Bogom postalo vezano, ne više na jedno točno određeno mjesto na zemlji, nego uz osobu Isusa Krista, u kojem se Božja riječ udomila, nastanila, među ljudima.

Tako za kršćane više nema jednoga točno određenog svetog mjesta na zemlji, nego posvećen biva svaki onaj prostor u kojem se sastaje zajednica vjernika u Kristovo ime. Stoga je, ono najvažnije i jedino nužno za posvetu crkvene građevine u kojoj se okuplja zajednica: euharistijsko slavlje ljudskog i božanskog zajedništva.

No, time nipošto nije dokinuto bitno značenje posvećenog prostora koje je sadržano u šatoru sastanka i u jeruzalemskom hramu. Dokle god čovjek živi na zemlji, tj. u vremenu i u prostoru njegov se odnos s Bogom ne može vidljivo

izraziti izvan tih kategorija prostora i vremena. Zato, iako svi znamo i vjerujemo da sva zemlja i sve što je na njoj pripadaju Bogu, ipak je i prastari kršćanski običaj da se određeni prostori posvete isključivo za slavlje euharistije i drugih sakramenta. Zato ste i Vi imali potrebu sagraditi prostor kojega ćete koristiti samo za slavljenje Boga, za službu Božju. S ponosom i s radošću, uz velika odricanja i žrtvu godinama ste gradili ovu crkvu. Po vama, po zajednici koja će se ovdje okupljati, ova se građevina zove crkva (s tim da kad se riječ Crkva odnosi na zajednicu pišemo je velikim početnim slovom, a kad se odnosi na građevinu u kojoj se okupljamo, tada riječ crkva pišemo malim početnim slovom).

Jedan je od Vas župljana govoreći našem Generalnom vikaru mons. Ivanu Ćuriću o novoj crkvi, sav prožet ponosom na nju rekao: „A, jesmo je sagradili!“ Ona izriče Vas, Vaš identitet. I zato ste bili spremni godinama izdvajati novčana sredstva. I podržavali ste svoga župnika Andriju, koji Vas je predvodio i koji je objedinjavao Vaš trud i napore, koji je i sam - gledajući Vašu žrtvu i odricanje - tražio i druge donatore, prosjačio i molio da Vam se pomogne.

Velečasni i Vi ste se poistovjetili s crkvom, sa svojim vjernicima koji su toliko željeli izgraditi, uresiti i dovršiti ovu zgradu te ju posvetom darovati Bogu na slavu i na svetu službu.

Čestitam Vam i zahvaljujem Vam, draga braćo i sestre, i Tebi dragi brate Andrija, u ime nadbiskupa Marina koji je na početku blagoslovio gradilište i temelje, te u svoje ime i u ime svih naših svećenika i vjernika naše biskupijske zajednice. Hvala i svima onima koji su Vam na bilo koji način pomogli te svima onima koji su se svojim projektom, radom, trudom i žrtvom te svojom novčanom pomoću i na druge načina ugradili u ovu crkvu.

Svi smo mi svjesni da je živi čovjek slava Božja i da je on najveća vrijednost. I Sveto nas Pismo uči da je najvažniji hram – upravo svaki kršteni čovjek. Sveti Pavao kaže: „Zar ne znate? Hram ste Božji i Duh Božji prebiva u vama... Hram je Božji svet, a to ste vi.“

Slavlje posvete Crkve te oltara nam zato govori da smo ponajprije mi ljudi živa Crkva, zajednica posvećena Bogu; da smo mi hram i boravište Duha Svetoga, da je Bog prisutan u svakome od nas. On želi u nama i po nama biti prisutan i

djelovati, kao i u svojim svetima. Stoga je naš poziv jednak pozivu svetih: tj. biti znak i poziv svima oko sebe da se poklone Bogu. Svaka crkva samom svojom prisutnošću u našim naseljima, a onda posebno po nama koji se u tim građevinama okupljamo na molitvu i slavljenje Boga, je mjesto štovanja Boga. I svaka crkvena građevina sama po sebi svima govori: Bog je s nama, njemu se treba „prignuti svako koljeno nebesnika, zemnika i podzemnika“.

Sam obred posvete crkve ima nekoliko svojih važnih i veoma rječitih elemenata:

Budući da mi danas ne posvećujemo obnovljenu crkvu koja se već koristila, nego Vašu potpuno novu crkvu, okupili smo se na početku izvan crkve i posebnim smo obredom otvorili najprije njezina vrata.

Nakon homilije i litanija svih svetih uslijedit će posebni obredi u čijem je središtu oltar, bez čije se posvete crkva uopće ne može posvetiti.

Najprije ćemo tako svetim uljem pomazati oltar da bi tako on postao vidljivi znak Isusa Krista, koji je Božji Pomazanik i Glava Crkve, a onda ćemo tim istim uljem pomazati zidove crkve na mjestima označenima križem. Taj čin pomazanja zidova crkve svetim uljem simbolizira jedinstvo Isusa i nas vjernika, između njega koji je naša Glava i nas koji smo njegovi udovi. Na taj način i ova građevina nove crkve postaje slika svetoga grada Jeruzalema.

U oltar ćemo tada ugraditi svetačke relikvije, koje govore o životnoj povezanosti nas vjernika s Isusom Kristom. Crkva euharistiju od svojih početaka slavi nad grobovima mučenika i svetih. Vaša će ju zajednica slaviti nad dijelom zemnih ostataka sv. Leopolda Bogdana Mandića.

Na oltaru se potom pali tamjan koji simbolizira Kristovu žrtvu, njegovu muku i smrt na Golgoti, gdje je on svoj zemaljski život: sebe samoga i sve nas s kojima se sjedinio po otajstvu utjelovljenja prinio Ocu kao Bogu ugodnu žrtvu, koja se nastavlja u slavlju otajstva euharistije na tom istom oltaru te poput kada tamjana s našim molitvama uzlazi i postoje Bogu ugodan prinos. No, isti taj kâd tamjana koji uzlazi prema nebu spušta se i prema zemlji. Mi ga udišemo svojim nosnicama te on simbolizira i naše primanje Božjega daha života po kojemu čovjek načinjen od zemlje postaje živa duša (usp. Post 2,7).

Potom se oltar prekriva oltarnikom: bijelim platnom: Kao što bijelim platnom prekrivamo svečani stol za blagovanje i gozbu, tako i prekrivanje oltara bijelim platnom simbolizira pripremanje Kristova stola za gozbu njegove posljednje večere - Euharistije, koja je spomen slavlje njegove muke, smrti i uskrsnuća.

Na kraju se na oltar donose upaljene svijeće, a potom se pali i sva rasvjeta u crkvi čime se podsjećamo da je Isus Krist „svjetlost na prosvjetljenje naroda“ (Lk 2,32) te da njegovim sjajem odsijeva zajednica Crkve i po njoj svekolika ljudska obitelj.

No svi ti posebni obredi slavlja posvete crkve ipak nisu najvažniji dio. Svi ti obredi samo su priprava za slavlje Euharistije, čime se očituje da je glavni razlog radi kojega je sagrađena nova crkva i radi kojega je podignut oltar slavlje Euharistije: koje je izvor i vrhunac čitavoga života Crkve. Zbog toga ćemo u posvetnoj molitvi, među ostalim, moliti: “Ovdje nek tvoji vjernici oko žrtvenog stola slave vazmeni spomen Kristov i hrane se na gozbi njegove riječi i tijela.”

Draga braćo i sestre, papa Pavao VI. je rekao: „čovjek je najveći na koljenima“, tj. kad je pred Bogom. Kad Boga čovjek stavi na prvo mjesto u svome životu, tada je sve na svome mjestu. Pristupimo zato sada posveti Vaše nove župne crkve Bezgrešnog srca Marijina.